Ч. 206. Середа 25 (12) вересня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Нові міністри. — Демонстрация угорскої опозициї в Делеґациї.

В суботу появили ся в „Wiener Zeitung“ цісарскі відручні письма, якими іменував монарх д-ра Рудольфа Шустера міністром торговлі і Франца Ценкера міністром рільництва. Окрім того в осібнім письмі цісар звільнив д-ра Реслєра з уряду міністерства торговлі з уваги на его лихе здоровле та висловив ему признане за заслуги в тім міністерстві. Так само звільняючи бар. Гайнольда з провізоричної управи міністерством рільництва, висловив ему монарх також признане за уміле ведене чинностий в сім міністерстві.

Новий міністер торговлі др. Рудольф Шустер уродив ся в 1855 р. яко син професора університету в Будапешті. По скінченю правничих студий, вступив в 1877 р. до державної служби яко концепіст долішно-австрийскої прокураториї скарбу. В 1882 р. покликано его до служби в міністерстві торговлі і там працював через ряд літ яко начальник департаменту для правно-адміністрацийних справ. В 1900 р. іменовано его міністерским радником. З нагоди утвореня в 1901 р. дирекциї будови водних доріг, іменовано д-ра Шустера начальником адміністрацийного відділу сеї дирекциї. В 1902 р. одержав титул і характер шефа секциї, а два роки пізнійше покликано его на становище директора уряду почтової щадниці. В 1910 р. іменовано его ґубернатором почтової щадниці в III. клясі ранґи державних урядників. В 1911 р. одержав достоїньство тайного радника.

Новий міністер рільництва Франц Ценкер по народности Чех. Родив ся в 1856 р. По скінченю правничих студий в 1879 р. вступив до судової служби в праскім висшім краєвім суді. В 1884 р. покликано его до служби в міністерстві судівництва, де був майже 8 літ начальником президияльного бюра. В 1896 р. іменовано его радником адміністрацийного трибуналу, де від ряду літ окрім свого реферату сповняв також функциї директора канцеляриї сего трибуналу. В 1906 р. одержав титул і характер президента сенату, а в 1908 р. іменовано его президентом сенату ad personam. Ценкер яко резервовий поручник брав участь в окупацийній виправі до Босни.

В суботу по полудни відбула ся перша міністерска рада, якій проводив перший раз по подужаню президент міністрів ґр. Штірґк. При отвореню ради премієр повитав обох новоіменованих міністрів Шустера і Ценкера і посьвятив уступившому міністрови торговлі Реслєрови кілька теплих слів та пожелав ему іменем правительства, щоби як найскорше прийшов до здоровля. Потім подякував шеф кабінету всім міністрам за поперте в часі его недуги, а передовсім бар. Гайнольдови.

Вчерашна демонстрация угорскої опозициї в угорскій делеґациї у Відни мала на ціли засьвідчити, що опозицийні посли протестують против делеґацийних нарад в теперішнім виді і доказати, що так як в угорскім соймі так і в делеґациях можна лиш під охороною полициї радити.

Угорске правительство старало ся недопустити до заповідженої демонстрациї а то в той спосіб, що заборонило вступу опозицийним послам на салю нарад і допустило лиш десятьох на ґалерию.

В будинку делеґацийнім робила службу будапештеньска полиция в мундурах, а на улици удержувала лад полиция віденьска, котра мала забезпечену поміч в полициї кінній і войску, яке поміщено в сусіднім будинку.

Члени правительственної партиї навіть не належачі до делеґациї явили ся дуже численно, аби займити місця в сали. Вже рано на улици перед будинком делеґациї товпила ся віденьска публика. В полудне брами будинку замкнено а також замкнено полицийним кордоном уличку, якою можна дістати ся з другої сторони до будинку делеґациї.

Около 3 години по полудни явила ся опозиция перед будинком під проводом посла ґр. Каролього. Брама була замкнена, посли

---

10)

ДАРУНОК ІНДА.

Оповідане Ф. Оберґа.

(Дальше).

Наконець надійшла пятниця а участники прогульки вібрали ся перед самим виїздом на сніданє. Дами явили ся вже в футеркових шапочках і з воальками на голові, з надворку доходив голос балаґулок заїзджаючих санок а при столі запанувала майже збиточлива веселість. Лиш я не міг якось погодити ся з тою веселостию, бо між зібраними не було ще Нори Марр і мене взяв великий страх, що она готова ще може іззa недуги свого батька відмовити участи.

Аж ось і она увійшла, весела, ясніюча і ще красша як коли небудь.

Она заняла полишене для неї місце напроти мене і для мене розцвила ся була справдешна весна обіцянок, коли я побачив, як їй засьвітили ся очи, коли мене повитала. Я майже не міг відорвати ся від того ясного, красного личка дівчини під шапочкою з білих сибірских лисів.

—А то як?—зачув я нараз голос доктора Льосвіца, що дав ся почути серед веселої забави. — То Ван Сталь не має місця на санках? А чиж паньство то не аранжували?

Тепер зачав Ван Сталь говорити о якихсь непорозуміннях, котрі на жаль аж тепер показали ся. Я того не слухав. Мені нічо в сьвіті не було так байдуже як ті непорозуміня, які відносили ся до пана Сталя. Мені лиш того жаль було, як би через сю справу наш виїзд мав хоч би лиш о одну мінуту опізнити ся.

Нора Марр підняла уважно головку а коли я тепер на неї подивив ся, то єї личко показалось мені нараз таке біле, як той блискучий сибірский лис над єї чолом. Єї очи ніби потемніли і збільшили ся а в чертах єї лиця проявив ся якийсь усьміх чемности, який лиш мені, бо я єї добре знав, так дивним видав ся.

Она подивила ся ввічливо на Ван Сталя. На санках, котрими Ерискреґ і я їдемо, єсть ще досить місця, бо мій тато не їде одна особа може ще добре помістити ся, отже коли маєте охоту, пане Ван Сталь — —

Що в сій хвили ділялось в мені, не дасть ся описати. Мов би цілий сьвіт звалив ся на мене, стало ся щось страшного, а всеж-таки мав я повну сьвідомість того усьміху, з яким я звернув ся тепер до пана Сталя, і тих слів, в котрих я сказав щось о тім, що то так добре склало ся.

Ван Сталь відповів на то з подякою.

Все, що відтак діяло ся, минало для мене мов би якийсь понурий, пригноблюючий сон. Люди і події виглядали мов би якісь сонні мари, я сам грав ролю веселого прогульковця, підчас коли мені серце в грудех мало не пукло. Не можу подати ніяких подробиць з тої прогульки, нічого з того побуту в гостинници серед ліса, де ми пили каву, нічого з повороту в мрачний день, котрого ясність нагадувала якусь синяву ніч. Я знав лиш то одно, чого однак не міг поняти: що Нора страчена для мене, що вже дала мені відповідь на то, чого я їй ще не висказав, таку гірку, таку болючу відповідь, що від неї моє серце, що так горячо пробудило ся, могло було знов закостеніти, стати знов студене як лід.

Зараз по повороті з тої санної прогульки пішов я до своєї комнати, підчас коли більша часть товариства лишила ся на вечер разом. Я знайшов ся в якімсь такім настрою ума, який трудно описати. Все, що стало ся, видавало ся мені якесь невідрадно вяле, як би ціле житя доси було для мене лиш перебране, а тепер скинуло із себе всю теплоту, всю елеґанцию а від студеної, глумливої лютої правди аж мороз ішов мені по тілї. Перше, що мені прийшло на гадку, було, винести ся раз на другий день із тої санаториї, але відтак моя гордість зажадала від мене того, щоби я ще кілька днів витревав і аж опісля може собі придумав, що ніби то спонукало мене до виїзду.

І коли я так прибирав типічне поведене жениха, що дістав того гарбуза, спустив я нараз голову на руки та зловив зубами за рукав, щоби невибухнути плачем з гіркої розпуки.

На другий день зараз по сніданю вибрав

почали стукати. Браму лиш відхалено і роздала ся команда інспектора будинку пештеньскої поліциї, звістного Павлика: Впускати лиш поодиноко! Впущено ґр. Каролього і кількох инших послів. Нараз роздав ся крик, то послови Барабашеви приперто дверми руку. До бурливих сцен прийшло між поліциєю а опозицийними послами, котрі не могли виказати ся леґітимациями.

Сама демонстрация опозициї в салї нарад тревала коротко. В хвили, коли барон Гаркані, президент із старшини, почав промовляти, ґр. Каролїй голосно відозвав ся: Протестуємо! Та делеґация нелеґальна! — Натомість посли з правительственної партиї кричали: Проч з ними! Забирайте ся!

Ґр. Каролїй по зложеню протесту дав знак рукою своїм товаришам до виходу з салї. Тревало то всьо ледве кілька мінут. Стоячі на улици опозицийні посли повитали виходячих окликом: Каролїй eljen! Рівночасно роздали ся оклики: Проч з Люкачем! Проч з Тисою!

Опозицийні посли удали ся до каварні Центральної, положеної недалеко, де зарезервовано для них кілька комнат. Там опозиция відбула наради, на котрих ухвалено резолюцию, протестуючу против правосильности ухвал теперішної делеґациї.

По год. 4 по полудни на улици втихомирило ся.

Як зачувати, аби недопустити до дальших демонстраций, нинїшне засїдане комісиї справ заграничних угорскої делеґациї зараз на початку буде признане довірочним.

Новинки.

Львів, 24 вересня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. Вел. Цїсар іменував старшого радника скарбового в прокураториї скарбу у Львові дра Володим. Орского радником трибуналу адміністрацийного. — П. Намістник іменував канцелїста Намістництва Фр. Зґуду секретарем повітовим, а вахмайстра ц. к. стаднини держав. в Судовій Вишни Йос Льошмідта канцелїстом Намістництва. — П Намістник переніс: офіцияла Намістництва Ів. Барабаша з Чесанова до Самбора; канцелїстів Намістництва Юл. Цехолевского з Самбора до Заліщик і Николая Яцишина з Мельця до Верезова.

— **Вісти особисті.** Директор зелїзниць державних радник Двора Станислав Рибіцкий виїхав на кільканайцять днів на конференцию директорів до Сараєва і Відня. Управу дирекциї обняв радник секцийний др. Юрий Юнґа.

— **Іспити кваліфікацийні** для учителїв шкіл виділових перед комісиєю іспитовою у Львові розпічнуть ся дня 28 жовтня с. р. Реченець вношеня подань до 14 жовтня с. р.

— **Конкурс.** При 4-кл. школї народній ОО. Василиян в Дрогобичи є до обнятя зараз одна посада учителя з кваліфікациєю до народних шкіл. Зголошувати ся на адресу: Ігуменат ОО. Василиян в Дрогобичи.

— **З коломийскої вистави домашного промислу.** У військовій школї кінної їзди недалеко двірця в Коломиї відбуло ся минулої субота торжественне відкрите вистави домашного промислу. Мимо страшенної зливи, яка тревала цїлу ніч і цїлий день прибуло на виставу таки богато гостий, однак мусїли відпасти торжества сполучені з сею виставою а головно січовий здвиг і фестин та весільний похід. За то сама вистава, як признають знатоки і всі, що вернули з торжества відкритя сеї вистави, представляє ся імпонуючо а важним і характеристичним моментом вистави треба уважати то, що взяла в ній участь і закордонна Україна, именно же Полтавщина.

Перед офіцияльним відкритем вистави відбула ся рано о 9 год. торжественна Служба Божа, котру відслужив о. дек. Русин в асистї двох сьвящеників і дияконів а співав хор учеників укр. ґімназиї. По богослуженю пішли всі на місце вистави і тут по правій сторонї входового вестібулю, в гостинній, гарно уладженій комнатї відбуло ся офіцияльне отворене вистави. Тут по правій сторонї заняли місця репрезентанти ц. к. Намісництва, коломийского старости і військовости та делеґация буковиньского краєвого Видїлу а по лївій рускі парляментарні і соймові посли та репрезентанти україньских товариств з головою „Сільск. Господаря“ дром Олесницким.

Точно о 11 год. виступив голова місцевого виставового комітету др. Левицкий і промовив як слїдує: Високодостойні Гостї! Маю честь в имени комітету повитати сердечно всіх, котрі зволили взяти участь в нашім сьвятї. Ми запросили Вас, високодостойні Гостї, до столиці Покутя, щоби Вам показати зразки взірці нашого домашного промислу. Побачите наше килимкарство, вишивки, різьбу в дереві, мосяжництво, гончарство, а між тими предметами вицьвіт нашого артистичного промислу, нашу Гуцульщину. Уладжуючи сю виставу, мали ми на метї звернути увагу ширшого загалу на твори нашої питомої, старинної культури, на твори нашого забутого народу, котрий чей заслугує на се, щоби ним заопікувати ся: держава, край і наша власна суспільність. Отсе наша цїль, наша проґрама. Сьвяткуючи наше національне торжество, мусимо згадати про ту Найвисшу Особу в державі, під котрої володїнем ми ведемо свою культурну роботу. Най жиє Наймилостивійше нам пануючий Монарх Цїсар Франц Йосиф I. — Загреміло трикратне „Многая лїта“, войскова музика заграла народний имн. „Вистава наша — говорив дальше голова комітету — відбуває ся під протекторатом Єго цїсар. і корол. Високости Найдостойнїйшого Архикнязя Кароля Франц Йосифа і Найдостойнїйшої Архикнягинї Зити. За сю високу честь для нас най менї буде вільно зложити прилюдну подяку. „З окрема маю честь привитати Делеґата ц. к. Намістництва і відпоручника Мінїстерств рільництва і публичних робіт п. радника Двора Шеліґовского, представника політичної власти старосту п. Павліковского, п. радн. Кивелюка, репрезентацию міста Коломиї з п. посадником Клеским, відпоручників войскових властий та духовеньство обох обрядів.

„Сердечно витаю п. радн. Двора і члена палати панів проф. Горбачевского, наших галицких і буковиньских послів, з окрема віцемаршалка п. Смаль-Стоцкого і п. дра К. Левицкого, голову „Сільского Господаря“ п дра Олесницкого, предсїдателів тов. „Просьвіта“ і „Жіночого кружка“, п. комісаря краєвого буковиньского Видїлу Кешмана та всіх гостий, котрі приїхали на нинїшну виставу. Дякую рівнож виставцям, котрі обильно обіслали виставу, специяльно нашим буковиньским братям

ся я в дорогу, удаючи, що маю дещо собі купити в Берлинї. Підчас коли я ішов на недуже віддалений дворець зелїзницї, побачив я на завіяній снїгом дорозї якусь женщину, котра доходила до мене і дивним дивом нагадувала менї Нору Марр.

Коли була вже зовсім близько коло мене, побачив я, що то була дійстно Нора. Виминути було годї і я длятого силував ся удати зовсім спокійного та хотів лиш їй уклонити ся і перейти попри неї.

Нараз хтось взяв мене за руку і Нора задихана станула передо мною, а коли я їй тепер подивив ся на еї лице, то аж налякав ся. Оно було блїде а під очима видко було глубокі темні ямки, які були виразним доказом плачу і безсонности.

Нора хотїла щось промовити, але еї блїді уста так дрожали, що не могла зараз слова промовити. Мимо волї обняв я еї руками за плечі, бо була би упала, як би я еї не був піддержав.

— Я мусїла поговорити з вами — промовила она тепер з тиха. — То, що я вчера зробила, не зробила добровільно. Не випитуйте мене — бодай не тепер. Я не можу тепер инакше робити, як роблю. Коли же мимо того менї вірите, то старайте ся пізнїйше зійти ся зі мною — там у вітчинї — пізнїйше, пізнїйше — — —

Менї аж в голові перевертало ся. — Норо — ! Я сильнїйше еї обняв. — Хочу все вірити і нїчого не розпитувати — вимовив я майже не знаючи, що зі мною діє ся — лиш одно скажи менї на певно: Норо, чи ти мене любиш?

Я схилив голову, щоби подивитись їй в очи, а коли она тепер звела очи в гору, не треба вже було менї нїякої відповіди. Я пригорнув еї з цїлої сили до себе і наші уста стулились горячим поцїлунком.

Але она борзо пустилась мене і незвичайно трогаючим голосом, котрому старала ся надати сили, повторила: Вір менї, Генре! — Сказавши то, пустилась іти, а в тім еї руху було тілько ґіренької рішучости, що я еї не здержував.

— Роби так, як би ти робив, коли би то, ще вчера діяло ся, було дійстно так, як здавало ся — сказала она, обернувшись ще раз, підчас коли по еї блїдім личку пересунув ся гіркий усьміх. Але відтак ще раз засьвітили ся їй очи ярко, коли сказала до мене з тиха: Пізнїйше!

А відтак відійшла майже бігцем. Я дивив ся за нею, доки ще еї було видко. Аж коли на закруті дороги щезла менї з очий, я поволи опамятав ся.

Підчас коли я задуманий ішов дальше і старав ся поняти то чудово красне але й чудово загадочне, що менї приключило ся, обняло мене борзо чувство обовязаня: Моя любов і мій лицарский обовязок не дозваляли менї хоч би лиш здогадами мішати ся до тайни, яку Нора ще тепер не могла розкрити передо мною. На тім і покінчив я мої здогади о еї поступованю. Тота, котру я так дуже любив, була моя. Того мусїло бути досить для мене і коли та блаженність тої хвилї, коли я Нору обняв був і поцїлував в еї уста, що хвиля мене ворушила, ступав я сего зимового дня дальше з таким чувством, як би сей ранок знадобив мене пишнотами цїлого сьвіта. — —

Було то ще вчасно з полудня сего дня, коли я в Берлинї зайшов мимоходом до Вертгаймівского дому товарового при улици Липскій. Там зачинали вже лагодити всїлякі вистави на надходяче Різдво, а тота торговельна палата, що представляла образ справдешного сьвітого міста, звабила мене. Зі спокоєм чоловіка, котрий не побоює ся, що спізнить ся або щось занедбає, волочив ся я тут серед тої ріжнородної товпи. Наконець коли менї вже за богато було тої крутанини, зайшов я до бічного коритаря на першім поверсї, де вже не було такої глоти. То був відділ для артистичного промислу.

Зацікавлений ступав я від одної вистави до другої. Як раз станув я був перед кількома копенгаґскими виробами з порцеляни і подивляв їх, коли щось спонукало мене борзо обернути ся.

І ось мороз пішов менї по тїлї і мене взяв такий страх, що аж таки приковав до землї. Поза мною коло стола з гончарскими виробами з Карльсруге стояв якийсь високий пан в очевидно анґлїйскім одїню з характеристичною головою і темним лицем, з котрого очи неподвижно споглядали у воздух.

Нїколи в житю не видів я свій образ в зеркалї так подібним до себе як отсего чоловіка, котрого побачив тепер поза собою.

Я видивив ся стовпом на того чоловіка, котрий не рушав ся, а котрий мав мої черти і моє одїнє на собі, а страх дав ся менї почути в кождій каплї крови. Я відчував, як по цїлім моїм тїлї пересував ся нечуваний мороз і як мене душило так за горло, що я аж не міг віддихати.

То мій двійник показав ся! Віщун моєї послїдної години стояв поза мною.

(Дальше буде).

і дорогим та серцю найблизшим братам з України, з Полтави. (Грімкі оплески і оклики „славно"). Отсим вважаю виставу за отворену". Войскова музика заграла український народний гимн: „Ще не вмерла".

Именем Намістництва і Міністерств публичних робіт і рільництва промовив по украінськи радник Двора п. Шеліговский. „Именем п. Намістника — говорив бесідник — котрий нині не міг прибути на отворене вистави, витаю представителів „Просьвіти", „Сільского Господаря" і „Жіночого кружка", виставовий комітет і всіх тих, що причинили ся до уладженя нинішної вистави. Маю саме уповажнене від обох Міністерств заявити, що правительство витає радо кожду працю, котра стремить до піднесеня добробуту населеня і радо спішить з моральною і матеріяльною помочию в кождім ділі, котре має на меті охорону і піднесене домашного промислу. Витаю сю виставу і іменем правительства та іменем своїм власним бажаю комітетови найкрасших успіхів: щасть Боже!"

З черги промовив коротко член краевого Виділу п. Кивелюк, котрий звернув увагу на се, що нинішну виставу уладили ми самі, своїми силами, без нічиеї помочи. І се як раз е найкрасшою запорукою нашого культурного розвою, бо він оснований на нас самих, на широких масах нашого народу. Бесідник побажав комітетови успіхів з вистави.

На сім скінчили ся офіціяльні промови. Голова комітету перетяв ножицями ленту, що відгороджувала вестибуль від головного виставового павільону і всі учасники торжественного отвореня оглянули перші вистави.

Першого дня оглянуло виставу звиш 3000 людий. Треба ще зазначити, що на виставі явив ся також князь Макс Саксоньский в товаристві о. ректора Боцяна і стирийский посол Панц з женою.

— **З Глинян доносять:** Вже давно відзивали ся в Глинянах голоси, щоб оснувати українську ґимназию. Сих вакаций з ініцияттиви о. Костишина і п. Головчака та академиків Ст. Ґалана і С. Тимяка основано в Глинянах курс ґимназияльний. Справу поперли горячо о. декан Бачиньский і посадник А. Балтарович, які зложили по 50 кор., а надто посадник вислав до староства депутацию ради гром. з п. Ст. Ґаланом, якій заявило староство, що жадних перепон робити не буде. Дітий вписало ся 20, з того 9 дівчат. Народність украінська, віроісповідане грек. католицке у 18., 2 учениці жидівске. Учать: релігії о. Костишин; инші предмети академики: Ст. Ґалан, Саламаха і С. Тимяк. Плян науки як в державних ґимназиях. Справою кермує тісніший комітет, зложений з посадника А. Балтаровича, Ст. Ґалана, П. Саламахи і В. Цьоня. Дня 15 вересня відбули ся довірочні збори глинянських міщан, які по рефераті Ст. Ґалана ухвалили переміняти сей ґімн. курс в р. 1913 на приватну ґимназию (І. і II. кл.) і зараз приступити до звоженя матеріялів для будови ґімн. будинку, який вже з весною має будувати ся. Одушевлене міщан велике, тож е надія, що справа поведе ся.

— **Студінь, сніги і зливи.** Здає ся, як колиб мала настати потопа сьвіта; зливні дощі не перестають падати і то не лиш у нас, але майже в цілій західній Европі а внаслідок того майже всюди настали повени та наробили величезної шкоди. При тім настала й значна студінь а в декотрих сторонах, головно в горах падуть вже сніги. Так доносять до „St. Pol." з Яремча під датою 21 с. м.: Нині о 6 год. рано при теплоті 1 степень Цельзия паде без перерви обильний сніг грубими платочками, котрі осідаючи на деревах повних листя, ломлять грубе галузе а в розмоклій земли своїм тягаром перевертають навіть цілі дерева, тамуючи на гостинци комунікацию. В городах і на полях все на пни. Пропали отави і овочі, бараболя гние до послідка. На полонинах перша трава внаслідок дощів не скошена. Прут сильно прибуває, настала обава повени. — Подібно доносять з Новсандеччини до „Руслана": Великі страшні наслідки потягнула тут за собою тритижнева слота. Майже весь овес а декуди і ячмінь і жито мокнуть до тепер на поли або на покосах, або в копах. Зерно кільчить ся, солома і трава гниють. Так само гние бульба. Розпука бере ся людий. А тут і зима своїм холодом дише. На горах від тижня біліє сніг. Очи всіх мимоволі звертають ся до неба та в біді тій превеликій Божого милосердия очікують.

— **Нещаслива пригода.** В неділю по полудни, в тім місцю, де сходять ся улиці Замарстинівска і Жовківска, хотів скочити до воза трамваевого робітник Михайло Головка, літ 27, та скочив так нещасливо, що впав під віз і дістав ся аж під сам спід. Щоби нещасливого звідтам видобути, треба було аж віз піднести. Головці зломило ногу і так сильно его потовкло, що аж, як здає ся, щось в середині на нім обірвало. Нещасливого в стані грізнім відвезено до шпиталю.

— **З зелізниці.** Після оповістки заміщеної в часописи „Wiener Ztg." має бути розписана достава і монтоване зелізних конструкций на шляху „Рудольфсверт-Метлінґ-Landesgrenze". Оферти належить вносити найдальше до 14 жовтня 1912 р. о 12 годині до ц. к. Дирекції зелізниць державних у Відни VI. Румпендорферштрасе 10. Услівя і инші залучники можна набути в згаданій Дирекції.

Телеґрами.

Відень 24 вересня. Президент палати послів скликае предсідателів клюбових на понеділок 7 жовтня 2 год. по полудни до президияльного сальону палати.

Відень 24 вересня. Члени угорскої делеґациї зібрали ся нині о 11 год. майже в комплеті в будинку угорского міністерства, щоби о 12 год. піти на засідане Делеґациї.

Відень 24 вересня. Часть членів угорскої опозиції виїхала вчера з Відня, позіставші послі числом 20 відбули нині перед полуднем нараду над дальшим поступованем. І сі посли наміряють по полудни вернути до Будапешту, де, як звідтам доносять, социяльні демократи готовлять їм торжественне принятє.

Баденвайлер (в Бадені) 24 вересня. Німецкий амбасадор в Льондоні бар. Маршаль-Біберштайн, котрий перебував тут на курациї, помер.

Константинополь 24 вересня. Власти в Солуни одержали порученє не дозваляти на перевіз дальшого материялу военного, евентуально мають его сконфіскувати.

Константинополь 24 вересня. Ґубернатор в Хіос телеґрафує, що італіяньскі кораблі военні по відбутю якихсь маневрів відплили.

Сараґосса 24 вересня. Страйк зелізничників розпічне ся нині, позаяк всякі проби помиреня не довели до нічого.

Буенос Аірес 24 вересня. Палаті предложено проект закона, після котрого іміґрация монаших чинів до арґентиньскої републики має бути конституцийною постановою заказана.

За редакцию відповідає: **АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Хто бажає ГОДИННИКА ?даром?

Щоби наші знамениті кишеневі годинники зробити скрізь знаними, розділяємо після певного способу 5000 годинників даром. Пришліть Вашу докладну адресу тільки на переписнім листку до Uhren Fabrik Jak. König, Wien III/2 Postamt 45, Fach 125.

Виноград

курацийний і столовий, найделїкатнїйші ягоди, дуже великі, солодкі, сьвіжо рвані 5 кл. 3 К 50 с.
Яблока столові і груші „Кайзербери" 5 кл. 3 К.
Мід пчільний натуральний 5 кл. 7 К 50 с., доставляє
И. Перльмутер, Versecz N. 15.

Містове Бюро зелїзниць державних
у Львові, пасаж Гавсмана 9
продає білети на всі зелїзниції в краю і за границею.

Товариство для винайму
піль і господарств
в Оломуцу
Стоваришенє зареєстр. з обм. порукою

приймає вкладки на 5 процент і висше, як також зголошеня о винаймлене господарств.

Удїли членів по 100 К.
Дивіденда 6 — 8 проц.

Урядує щоденно в Оломуцу: Долїшний Ринок ч. 17.

Ст. Соколовского
Головне бюро дневників
і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.